

DE VOLGENDE KEER DAT IK JE ZIE,
VERMOORD IK JE

Van Paulina Flores zijn verschenen
Een beschamende vertoning
Deception Island

Paulina Flores (1988, Chili) studeerde literatuur aan de Universidad de Santiago de Chile en ontving in 2014 de Premio Roberto Bolaño voor haar korte verhaal 'Een beschamende vertoning'. Voor de gelijknamige bundel (Uitgeverij Atlas Contact, 2018) ontving ze de literatuurprijs van de Círculo de Críticos de Arte én ze haalde er de bestsellerlijsten mee – hoogst ongebruikelijk voor een verhalenbundel. *Deception Island* was haar debuutroman (Meridiaan Uitgevers, 2023), nu gevolgd door *De volgende keer dat ik je zie, vermoord ik je*.

PAULINA FLORES

DE VOLGENDE KEER
DAT IK JE ZIE,
VERMOORD IK JE

roman

Vertaald uit het Spaans door Peter Valkenet

MERIDIAAN
UITGEVERS

2026

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk, april 2026

© Paulina Flores, 2025

© 2026 Nederlandse vertaling Peter Valkenet

Oorspronkelijke titel *La próxima vez que te vea, te mato*

Oorspronkelijke uitgave Editorial Anagrama

Published in agreement with Casanovas & Lynch Literary Agency

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld Burckhardt Studio, Inc.

Auteursfoto © Paloma Palomino

Typografie Wim ten Brinke

Wilco

ISBN 978 94 93486 89 2

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 Meridiaan Uitgevers

TDM (Text & Data Mining) is uitdrukkelijk niet toegestaan zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij

Voor mijn zus

Ik ben een crimineel geworden toen ik verliefd werd.
Daarvoor was ik serveerster.

– LOUISE GLÜCK

HET IS TRIEST OM ALLEEN TE ZIJN

Over een paar uur zal Laura een einde aan haar leven maken en ik kom te laat op onze laatste afspraak. Ik ben een hopeloos geval. Echt niet oké.

Moet ik haar een appje sturen? Nee, dat zou tactloos zijn. Te banaal, als ze het leven zó niet meer ziet zitten dat ze eruit wil stappen. Misschien is het mijn onderbewustzijn, dat een gemakkelijk excuus voor uitstel zoekt. Het scherm kondigt aan: één minuut tot de volgende metro. Mijn hoofd schudt nee.

Ik ben een slecht mens, zeg ik tegen mezelf. Pervers. Ik ken geen schaamte: ik ga te laat komen bij de zelfdoding van Laura en dat zal veertien minuten pijn toevoegen aan haar pijn. Dat doe ik bewust. Ik wil haar het gevoel bezorgen dat niemand om haar geeft, zelfs niet op de dag van haar dood. Dat wil ik haar inpeperen, om alle mogelijke twijfel weg te nemen. Om haar het laatste zetje te geven: de wereld zal ook zonder jou gewoon blijven draaien.

De wagon is vol, maar wonder boven wonder is er een stoel vrij. Ik spurt ernaartoe als een shopper met veel tassen. Met ingehouden adem bestudeer ik de route. Vanaf Plaça Catalunya metrolijn R1 richting Maçanet-Massanes, daarvandaan bus L6. Op Cataluña is het minder druk dan normaal, beweert Google Maps. Aan die informatie klamp ik me vast, met overtuiging. Wat ik

nog niet weet, is of internet me een paar minuten leven heeft laten winnen of juist heeft laten verliezen. Vandaag zal ik erachter komen, vandaag is de dag.

Volgens Laura zijn notoire telatkomers te optimistisch van aard en onderschatten ze stevast de tijd die iets zal kosten. Volgens anderen vergeten ze stevast hoe traag en stuntelig ze in het verleden waren. Ikzelf val in geen van beide categorieën. Als ik het afgelopen jaar íéts heb geleerd, is dat het beste wat ik kan doen mezelf wantrouwen is. Een onzekerheid die me paradoxaal genoeg tot de bezitter van een onfeilbare vooruitziende blik heeft gemaakt: het gaat niet goed aflopen.

Feit is dat ik ruim op tijd ben begonnen met de voorbereidingen. Onder de douche merkte ik dat mijn hoofd-haren om een wasbeurt smeekten, en die van mijn benen om een scheerbeurt. Ik had al een lelijk litteken op mijn gezicht, en ik kon Laura toch niet voor de allerlaatste keer onder ogen komen met ook nog eens vet haar en ongeschoren benen? Dat kostte me minimaal een uur, want ik heb onmogelijk haar. Daarna moest ik concluderen dat mijn tweedelige jeneverbesgroene setje te chic was voor op het strand. Waardoor ik moest improviseren met een geblokkeerd hoofd, iets waar ik gelukkig nogal bedreven in ben. Ik wilde een groene outfit omdat dat de favoriete kleur van Armonía was. En ook om zwart te vermijden, het idee van rouw. Dilemma's die misschien frivol lijken als het over een suicide gaat, maar die er wel toe doen; ze helpen om het project tot iets reëls te maken. Afijn, ik testte een paar nieuwe combi's uit en voor ik het wist was ik alle besef van tijd kwijt

door het getuur in de spiegel. Nadat ik had gekozen voor de rode jurk waar Laura me altijd mee complimenteerde, vond ik dat ik Jaime, haar konijn, moest troosten. Door het angstige getrappel wist ik zeker dat hij iets voorvoelde. 'Je zult sterk moeten zijn, Jaimito,' wilde ik op plechtige toon tegen hem zeggen bij het doen van mijn make-up met hem op schoot. 'Je moeder heeft haar besluit genomen en nu word je een weeskonijn. Het hoofd van dit gezin. Oké, wat daarvan over is...' Maar Jaime liet zich niet oppakken en ik verloor meer dan een halfuur met hem achternazitten. Fuck it, ik maak me wel op in de metro, zoals gewoonlijk.

Die vrije plaats had ik verdiend, na al dat harde werken. Ik geloofde niet in predestinatie, maar mijn status had in ieder geval een like van het Toeval gekregen. Inmiddels zat ik zo in mijn rats dat ik al aan een Uber Helicopter begon te denken, en ondertussen vroeg mijn eyeliner om meer stabiliteit. Net toen ik die wilde aanbrengen op het beweegbare deel van mijn oogleden, werd ik ongemakkelijke blikken van passagiers in mijn richting gewaar. Sommige ronduit afwijzend, terwijl anderen alleen even naar me keken om daarna snel weer in hun schermen te verdwijnen.

Ik voelde geen huivering of rillingen, ik stond al op scherp sinds ik de deur van mijn woning achter me dicht had getrokken. Niet dat ik het onprettig zou hebben gevonden, overigens: de tintelingen lijken op elektriciteit en bliksems heb ik altijd mooi gevonden. Bliksemschichten zijn verwoestend, maar niet illegaal. Of het moet zijn dat niemand er aangifte tegen doet wegens poging tot

moord, dat zou ook nog kunnen. Sterker nog, je hebt mensen die erom vragen: 'Moge de bliksem mij treffen!'

Eén passagier schudde afkeurend haar hoofd, mijn paranoïa nam toe. Ik stond op het punt om op te staan en mijn heil elders te zoeken, toen ik doorkreeg dat de blikken waren bestemd voor de meneer die naast me zat.

De man zag eruit als ver in de zeventig, droeg een blauw pak en zat een stevig potje te grienen.

Kennelijk werd ik zo in beslag genomen door mijn eigen sores dat ik hem niet had opgemerkt toen ik was gaan zitten. Pas nu hoorde ik zijn gesnotter, dat inderdaad luidruchtig was, en zag ik de klodders snot over zijn zakdoek glijden, en wel zo ver dat ze op mijn been dreigden te vallen.

Geen prettig geluid en geen fijne aanblik, maar het was goed om iemand zijn lijden zo ongegeneerd te zien etaleren. Dat iemand met zoveel smart hilde, ten overstaan van al die mensen, was een kleine opsteker voor de cynische beerput die mijn hart is.

Wat me opviel, was dat niemand met hem te doen leek te hebben. Toen ik oogcontact probeerde te maken met de vrouw tegenover me, zette die haar blik op oneindig. Hij is dronken, was de boodschap die haar gelaatsuitdrukking me toezond. Zouden de meeste passagiers zich tevredenstellen met dezelfde smoes, of was het mijn achterdocht die ik op anderen projecteerde om van mijn schuldgevoel af te komen? Hoe dan ook, iedereen keek glazig voor zich uit, en het was dus niet een gelukje geweest dat ik die vrije plaats had weten te bemachtigen. Mijn klassieke valkuil. Ik stopte mijn make-up-etui weg

en overdacht wat ik moest doen.

Dat bleek een lastige vraag, besepte ik al snel. Wat mischien ook de reden was waarom niemand een eerste stap zette.

Daarnaast voelde ik me geremd omdat ik buitenlander was.

Moeilijk uit te leggen, maar de man zag er niet uit als een buitenlander, en het stoorde me dat de enige die bereid was om met hem te praten juist ik was, een Chileense die nog geen twee jaar in Barcelona woonde. Het voelde alsof ik niet het recht had om een geboren en getogen Catalaan een hart onder de riem te steken, of dat ik daar een speciaal visum voor nodig had. Ik weet dat het nergens op slaat, en ook dat het een complex is dat ik heb ontwikkeld omdat ik hier illegaal ben, maar zoals ik wel uitkijk om op straat naar de weg te vragen, zodat mijn accent me niet kan verraden, zo zweer ik dat het die gedachte was die me ervan weerhield om in actie te komen.

Ondertussen zat de man naast me nog steeds te grienen. Op de bodem van de put.

Het eerste wat bij me naar boven kwam, was geen haalbare kaart. Ik zei tegen mezelf: 'Als je niet te laat van huis was gegaan en die bonbons voor Laura zou hebben gekocht, had je die meneer een chocolaatje kunnen aanbieden als troost.' Daarna dacht ik: Bonbons? Hoezo, ik ben Forrest Gump toch niet? De derde gedachte betrof iets wat binnen mijn mogelijkheden lag, en ik besloot een origami voor hem te maken.

In mijn tas vond ik alleen een stuk papier met kleuren,

ergo blijheid: de flyer van een after. Die vouwde ik zo snel als ik kon tot een vlinder, al zag ik er wel op toe dat de krommingen van de vleugelpunten de chaotische zwierigheid kregen die iedere vlucht van een vlinder vereist.

Enmaal klaar overhandigde ik hem aan de meneer. 'Om u wat op te vrolijken,' fluisterde ik.

Diep ondergedompeld in zijn leed, bedankte hij me alsof ik hem iets had gegeven waarmee hij zijn neus kon snuiten. Wat veel nuttiger was geweest dan mijn vlinder, want de zakdoek was verzadigd en ook aan zijn vingers hingen nu doorzichtige slierten snot.

Hij bracht de origamivlinder niet naar zijn neus, maar hij begreep ook niet wat het was wat ik hem had gegeven.

Vervolgens speelde zich een jammerlijke scène af waarin de man bleef schokschouderen en zijn neus niet meer kon afvegen omdat hij mijn van de flyer van een after gemaakte papiroflex in zijn handen had. Met een afgeknepen, nasale stem vroeg hij me wat het voorstelde, en ik, met mijn Chileens-accent-complex, antwoordde heel zachtjes 'een origamivlinder'. En dat een paar keer. Daarna dacht hij, denk ik, dat ik een boodschap had geschreven in de *Lepidoptera*, of wat het ook was wat hij in dat stukje papier zag, want hij begon het open te vouwen. Geen eenvoudig karweitje, want de vlinder had tussenvouwen. En ja hoor, hij scheurde de vlinder open, en omdat hij geen boodschap of iets anders nuttigs aantrof, nam zijn wanhoop verder toe en begon hij nog harder te huilen. Overbodig te zeggen dat we inmiddels in het brandpunt van de belangstelling van de hele coupé stonden.

Goed, dacht ik, dit is niet echt wat je noemt 'het ijs breken', maar nu de zwierige chaos van de vlinder is verwoest, is er niets wat de verwarring nog kan vergroten.

Vervolgens zocht ik, waarom had ik dat niet eerder gedaan, naar tissues in mijn tas. Ik reikte hem er een aan en zei, met het meest accentloze Spaans waartoe ik in staat was: 'Hiermee kunt u uw neus vegen...'

Niet per se nodig, die opmerking, na het voorafgaande, maar ik was blij dat ik hem had gemaakt.

De bejaarde man zei: 'Ik ben uitgeveegd.'

De droevige schoonheid van zijn antwoord bracht mijn hartslag tot stilstand. Ook twijfelde ik een moment aan zijn bestaan. Alsof hij me duidelijk wilde maken dat hij een geestverschijning was die in die metrowagon zat opgesloten en behalve voor mij voor niemand zichtbaar was. Hoewel dat maar heel even duurde, was het mind-blowing, net als het echte leven.

Ik koos mijn woorden zorgvuldiger en vroeg waarom hij moest huilen.

De meneer snoot zijn neus en probeerde zich te vermennen. Waar hij niet in slaagde, zodat hij het, snikend en begeleid door de hele catalogus van excreties uit neus, mond en ogen, zo goed als hij kon vertelde: zijn dochter was overleden.

Ik bekeek hem eens goed. Hij was elegant gekleed, maar niet in het zwart, waardoor ik de mogelijkheid dat zijn dochter nog maar net was overleden en dat hij rechtstreeks met de metro van de uitvaart kwam, zoals een moment door mijn hoofd flitste, van de hand moest wijzen.

Na deze onproductieve conclusie wist ik niet meer wat ik moest zeggen. Niet dat dat nodig was, want hij bleef aan het woord door een paar keer te herhalen hoe erg het was om oud te zijn, en dat zij voor hem had gezorgd en dat hij nu niemand meer had.

Wat me een microbeetje tegenviel, was dat hij niet zei dat hij van haar hield, waardoor het leek of hij zijn dochter alleen maar miste omdat nu niemand zich meer over hem ontfermde. Maar omdat hij was gereduceerd tot een emmer snot, nam ik hem zijn kleinzieligheid niet te zeer kwalijk. Los daarvan had ik nog steeds niet de woorden gevonden om hem te troosten.

‘Het is triest om alleen te zijn,’ vonniste hij.

Ik drukte mijn lippen stijf op elkaar en knikte bevestigend.

Het leven is alleen de moeite waard als iemand van je houdt, wilde ik zeggen om zijn woorden te bekrachtigen. Maar ik hield me in, want die tekst van Lana del Rey zou hij wel niet kennen. Ik nam hem nog eens in me op, van zijn traanbuizen tot zijn mocassins met kwastjes. Zou hij gewoon een man zijn, of zou hij zichzelf, zoals Lana en ik, een glamoureuze, authentieke en sensitieve persoonlijkheid vinden?

‘Het is triest om alleen te zijn’ bleef in mijn hoofd resoneren. Voor mijn gevoel hadden we zojuist zo’n moment beleefd dat zich door de zuivere eenvoud ervan in je geheugen verankert. Een moment van wederzijdse herkenning. Buiten het alledaagse tijdsbesef van de andere passagiers.

En hoe beantwoordde ik die buitengewone blik van

openhartigheid? Ik deed hem een idee aan de hand dat even praktisch als vrijpostig was: 'U zou hulp kunnen zoeken bij de gemeente, of bij het Instituut voor Psychologische Bijstand van de Generalitat. Daar hebben ze vast programma's voor mensen die doormaken wat u nu doormaakt... Voor de *comunitat*'.

Ik had geen flauw idee of er zo'n programma bestond, en wat 'de gemeente' precies inhield begreep ik eigenlijk nog steeds niet goed, maar ik vond het leuk om die term die je hier in Barcelona zo vaak hoort, 'comunitat', zelf een keer te gebruiken.

'Zoek professionele hulp.' Op dat moment realiseerde ik me niet dat die raadgeving afkomstig was van iemand die op weg was naar een persoon die een einde aan haar lijden wilde maken door suïcide te plegen. Ik heb een hekel aan mensen die anderen hun leed niet rustig laten ondergaan, maar 'verstandige' adviezen menen te moeten geven, maar daar ging ik weer, de gruwelijk flauwe dialogen uit Forrest Gump achterna.

Bovendien had ik, gezien het uitblijven van enige reactie bij de man, mijn speeksel net zo goed kunnen aanwenden voor een niet minder gratuite, maar interessantere opmerking, zoals: 'Hektor, de Trojaanse prins uit de *Ilias*, zei tegen zijn vrouw: "Het lot is reeds geschreven. Als ik moet sterven in de oorlog, doe ik dat liever moedig dan als een lafaard,"' of 'Ecocide is ook een misdaad tegen de menselijkheid.' Om het even wat. Het enige wat ik tot mijn verdediging kan aanvoeren is dat ik ook niet loog door iets onnozels als 'U zult zien, u komt er wel weer bovenop, het leven is een wonder' te zeggen.

Ondanks een knagend gevoel in mijn buik legde ik een hand op zijn schouder en wreef daarmee sympathiserend, zo van: komt goed, over zijn bovenrug. Zijn ge-laaitsuitdrukking leek me, eerder dan die van een rouwende vader, die van een ontroostbaar weeskind. En ook al stroomde dat misschien niet met mijn voornemen om Laura bij te staan bij haar naderende afscheid, vroeg ik, omdat ik begon te vrezen dat hij zich voor de metro zou werpen, waar hij eruit moest en of hij wilde dat ik met hem mee liep naar de uitgang.

Nadat ik gelijk met hem was opgestaan, weerstond ik de stuurse blikken van de andere passagiers. Vijandige vibes. Alsof ze me ervan verdachten dat ik als buiten-lander, *sudaca* nog wel, misbruik van zijn kwetsbaarheid wilde maken om hem te beroven of te ontvoeren.

Ik slikte speeksel weg en week niet van zijn zijde. In de mensenmassa op het perron kwamen we maar moei-zaam vooruit, en de man sprak zo zachtjes en met horten en stoten dat ik me ver naar hem toe moest buigen om te verstaan wat hij zei. Wat vooral meer van hetzelfde was. Veel gejeremieer, deprimerende shit over zijn gestorven dochter en dat de wereld een tranendal is waar geen enkele remedie tegen bestaat.

Op de roltrap werd de situatie weer duizelingwekkend irreëel. Niet omdat we ons verplaatsten zonder te bewe- gen – daar zijn roltrappen tenslotte voor –, maar omdat de gedachte bij me opkwam dat dit een soort generale repetitie was. Als Laura een uitvaart zou krijgen en ik daarvoor zou worden uitgenodigd, zou ik kennismaken met een andere vader die kapot van verdriet was van-

wege het overlijden van zijn dochter. Die ik zou moeten condoleren. Die ik zou kunnen troosten met een origamivlinder of door met trage pas naast hem te lopen, zoals ik nu aan het doen was bij deze meneer. Al moest Laura daarvoor eerst nog wel even doodgaan. Haar suicide, over enkele uren. Dat alles probeerde ik voor me te zien, met als gevolg dat toen we aan de oppervlakte kwamen, ook ik, door al het gefantaseer, tranen in mijn ogen had.

‘Hoe heet je?’ vroeg de meneer voordat onze wegen scheidden.

‘Javiera, en u?’

‘Antonio.’

‘Ik wens u het beste, Antonio,’ zei ik terwijl ik mijn hand uitstak ter afscheid van die man die, ook al had hij meer dan zeventig jaar op planeet aarde geleefd, nog steeds het lef had om in een volle metrowagon vrijmoedig te gaan zitten snotteren. ‘En u moet weten dat u een glamoureuze, authentieke en sensitieve man bent.’

Hij greep mijn hand en kwam dichterbij om me te omhelzen, wat prikkelingen op mijn huid veroorzaakte en me de adem benam.

Nu ik toch bovengronds was, besloot ik de dingen dan maar meteen goed te doen en de straat op te gaan voor bonbons. In de portemonnee van don Antonio zat een biljet van vijftig euro om aan dure chocolaatjes uit te geven. Ik móést hem wel beroven, dat was ik gewoon verplicht. Anders zou hij misschien op het ontrechte idee komen dat er in deze wereld nog mensen rondlopen die de moeite waard zijn.

Uiteindelijk liet ik de make-up maar achterwege. Terwijl de metro voortsnelde langs de Middellandse Zee, nam ik, deze keer staand en in een nieuwe wagon, het besluit om Laura het litteken op mijn wang te laten zien, zonder foundation of concealer. Zodat ze zou zien wat ik was, een monster.

In Blanes stapte ik uit en wachtte op de bus. Nog dertig minuten reistijd om te weifelen.

Doe het niet, zo stelde ik me voor dat ik haar smeekte. We zijn nog jong en we hebben elkaar om voor te zorgen. Wacht ten minste tot we een armzalig pensioentje ontvangen en oud en lelijk zijn geworden. Alsjeblieft, doe het niet. Het is triest om alleen te zijn.

Hoe zou ik haar nog kunnen overtuigen, na al die leugens? Misschien was er maar één woord nodig, zoals bij galgje spelen. Eén woord om het uittekenen van haar lichaam op het ruitjespapier te stoppen. Een m was vast genoeg om haar been te redden. Met welke medekliniker kon ik haar armen beschermen? Laura zou sterven vanwege mijn gebrekkige vocabulaire. Mijn klunzigheid met letters, die weer eens alles in het honderd schopte. Maar hoezo moest er iets geraden worden? Hoe noem je een vrouw die een andere vrouw aanmoedigt om zelfmoord te plegen? Een wat? Misschien dat het volmondig benoemen ervan haar zou kunnen redden: een *moordenares*.

Bij het weerzien beet ik op mijn tong en omhelsde ik Laura stevig. Het was alsof mijn keel werd opengescheurd door de scherpe randen van krokante chips. Gefrituurde cactus, maar ik slaagde erin om alles in te

slikken: mijn jalouse wrok, mijn tegenstrijdige gevoelens en mijn schuldgevoel.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg ik.

Ze opende haar ogen, nerveus, en liet me de slaappillen zien die ze moest nemen voordat ze het water in zou lopen.

Ons restte nog een wandeling van twintig minuten langs een steile klif. In plaats van de route te verifiëren, zocht ik dwangmatig naar de sunblocker in mijn tas, en met eenzelfde urgentie en trillende handen bracht ik het smeersel aan op mijn gezicht. Aan haar lippen ontsnapte een lachje.

‘Serieus, zonnebrand? Is dat niet een beetje absurd?’

‘Het leven is absurd. De dood is absurd. Niets heeft zin, behalve zonnebrandcrème smeren.’

Laura griste de tube uit mijn handen en wilde meehelpen bij het insmeren van mijn gezicht. Ik schudde van nee.

‘Dat is mijn laatste wens,’ eiste ze.

‘Dat is al je zoveelste “laatste wens”. Zoiets heet misbruik maken van de dood, weet je dat?’

Met twee vingers duwde ze mijn kin omhoog, waarna ze een flinke kwak factor 50 op het litteken deponeerde.

‘Ik ben een vreselijk monster en daar is niets meer aan te doen...’

‘Je bent prachtig,’ zei ze, en ze gaf me een kus op mijn wang. ‘De mooiste moordenaress die ik in mijn leven heb gekend...’

We gingen op weg. Af en toe keek ik achterom om te zien of we niet werden gevolgd door een in het zwart ge-

klede mevrouw met een zeis. Niets behalve de zon. Die feller en jaloerser leek te schijnen dan ooit.

Waag het niet om te kijken, waarschuwde ik de zon.

Maar het is zo triest om alleen te zijn, antwoordde die.